

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lífky v právní věci žalobce: **GEPE s.r.o.**, sídlem Berlínská 1491/9, Praha 10, proti žalovanému: **Celní úřad Praha Ruzyně**, sídlem Aviatická 12/1048, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2014, č. j. 35923-5/2014-650000-81,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního úřadu Praha Ruzyně ze dne 24. 11. 2014, č. j. 35923-5/2014-650000-81, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 9.800,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti zadržení dováženého zboží, konkrétně paměťových karet. K zadržení zboží došlo pro podezření, že toto zboží porušuje průmyslový vzor Evropské unie SD-3C, LLC, č. 128566-0004.

Dle názoru žalobce opřel žalovaný svůj závěr o podezření na porušení průmyslového vzoru o nezákonné důvody. Zatímco dle § 2 písm. a) zákona č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o průmyslových vzorech“), se průmyslovým vzorem rozumí jen vzhled a charakteristiky samotného výrobku, žalovaný uvedl, že jeho podezření vzniklo kvůli

neobvyklému obalu a nepřítomnosti informací, které lze u originálního zboží zpravidla očekávat. Obal výrobku a přiložené informace jsou však z hlediska porušení průmyslového vzoru irelevantní. Podezření žalovaného je tedy nepodložené, a proto je nutné považovat zadržení zboží za nezákonné.

Dále žalobce uvedl, že zadržené zboží dle jeho názoru průmyslový vzor neporušuje. Upozornil, že paměťové SD karty se mohou svou velikostí, provedením i dalšími rysy podobat, neboť tyto jejich charakteristiky jsou definovány především zařízením, pro něž jsou určeny. Tyto podobnosti různých výrobků určených jako příslušenství pro totožná elektronická zařízení však ještě nevedou k závěru, že dochází k porušení charakteristik, jež jsou předmětem průmyslového vzoru. Žalovaný svým nepřiměřeným zásahem narušil situaci na trhu; podobný postup celních orgánů by mohl vést až k monopolizaci trhu.

Žalobce taktéž namítl, že žalovaný porušil jeho legitimní očekávání, které v něm vyvolal, když propustil do volného oběhu zcela totožné zboží v zásilce AWB: 555-62877021.

Vadu řízení podle názoru žalobce představuje skutečnost, že je rozhodnutí podepsáno plk. Mgr. J. Č., ačkoliv měl podle § 9 odst. 6 věty třetí zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o opatřeních“), o námitkách rozhodnout ředitel příslušného celního úřadu, kterým byl v rozhodné době plk. Mgr. M. K.

Žalovaný navrhl odmítnutí žaloby. S odkazem na argumentaci Městského soudu v Praze v usnesení ze dne 30. 3. 2015, č. j. 6 Af 2/2011-44, měl za to, že rozhodnutí o zadržení zboží je pouze rozhodnutím předběžné povahy, které je z přezkumu ve správním soudnictví podle § 70 písm. b) s. ř. s. vyloučeno.

K výzvě soudu žalovaný předložil rozkaz generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 1. 1. 2013, č. 60/2012, kterým se vydává organizační řád celní správy České republiky (dále jen „organizační řád“). Dle čl. 7.16.2. organizačního řádu zastupuje zástupce ředitele celního úřadu v plném rozsahu jeho pravomocí v případě zaneprázdnění, a to s výjimkou činností, které si ředitel celního úřadu vyhradí. Dále byl předložen rozkaz ředitele Celního úřadu Praha Ruzyně ze dne 1. 1. 2013, č. 90/2013, o podpisových oprávněních služebních funkcionářů celního úřadu (dále jen „rozkaz o podpisových oprávněních“), dle jehož čl. 2 podepisuje zástupce ředitele celního úřadu písemnosti v jeho zastoupení, je-li ředitel zaneprázdněn. Dále žalovaný předložil docházkový list ze dne 25. 11. 2014, z něž vyplývá, že Mgr. M. K., ředitel celního úřadu, v tento den z úřadu odešel v 15.30 hod. Dále byl předložen výpis z elektronické spisové služby žalovaného, z něž vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo podepsáno Mgr. J. Č., zástupcem ředitele celního úřadu, dne 25. 11. 2014 v 15.55 hod.

Listiny dodatečně zaslané žalovaným byly přeposlány žalobci k případnému vyjádření. Žalobce své možnosti vyjádřit se nevyužil.

Ze správního spisu vyplývají následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Oznámením ze dne 20. 11. 2014, č. j. 35923-3/2014-650000-81, bylo žalobci sděleno, že bylo zadrženo jím dovážené zboží (paměťové karty), a to z důvodu podezření na porušení průmyslového vzoru Společenství SD-3C, LLC, zapsaného pod číslem 128566-0004.

Proti tomuto úkonu žalobce podal námitky, v nichž uplatnil obdobné argumenty jako v žalobě. Námitky byly zamítnuty napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 11. 2014, č. j. 35923-5/2014-650000-81, které podepsal plk. Mgr. J. Č., zástupce ředitele žalovaného. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí pouze tolik, že zboží bylo dovezeno v přepravních obalech, které neodpovídají obalům obvyklým při přepravě originálního zboží, a balení neobsahuje informace očekávané u originálního zboží. Kvalita informační etikety na balení je nízká, a to včetně pravopisných chyb, což zakládá důvodné podezření, že se jedná o nedovolené napodobeniny.

Předně soud posoudil, zda je žaloba přípustná.

Podle § 70 písm. b) s. ř. s. jsou z přezkumu ve správním soudnictví vyloučena rozhodnutí dočasné povahy.

S žalovaným se lze ztotožnit, že Městský soud v Praze ve svém usnesení ze dne 30. 3. 2015, č. j. 6 Af 2/2011-44, dospěl k závěru, že žaloba proti rozhodnutí o zadržení zboží je nepřipustná. Tento právní názor zdejšího soudu je ovšem v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 As 27/2013-52, č. 2993/2014 Sb. NSS, dle kterého „rozhodnutí o zajištění (zadržení) zboží podezřelého z porušování některých práv duševního vlastnictví (§ 23 odst. 6 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele) je rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví“. Kompetenční vyluku lze aplikovat pouze v případech, kdy zákon stanoví lhůtu pro zahájení řízení o vydání konečného rozhodnutí. Pokud by taková lhůta pro zahájení řízení před správním orgánem a vydání konečného rozhodnutí (ovšem v délce odpovídající požadavku Ústavního soudu na včasnost soudní ochrany) zákonem stanovena nebyla, nelze takové zajišťovací či mezitímní rozhodnutí správního orgánu považovat za rozhodnutí předběžné povahy vyloučené ze soudního přezkumu ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Zákon dále musí omezovat účinky rozhodnutí předběžného pouze na období do vydání rozhodnutí konečného. V případě rozhodnutí o námitkách proti zadržení zboží již žádné další rozhodnutí správního orgánu posuzující zákonnost zadržení nenásleduje, proto je žaloba proti rozhodnutí o námitkách podle § 9 odst. 6 zákona o opatřeních přípustná. „Rozhodnutí o propadnutí či zabránění zboží lze nepochybně napadnout žalobou u správního soudu a v rámci tohoto přezkumu posoudit i zákonnost jeho zajištění, rozhodnutí o vrácení zboží lze žalobou napadnout jen výjimečně. Tak tomu bude např. v případě, že došlo k vrácení nesprávného počtu zajištěného zboží. V případě, kdy naopak proti vrácení zboží nebude žádný důvod brojit, nemá osoba, které bylo zboží zajištěno, proti samotnému zajištění žádnou možnost ochrany, včetně nemožnosti uplatnit případný nárok na náhradu škody způsobenou nezákonným rozhodnutím dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Tato skutečnost již sama o sobě vylučuje předběžnou povahu rozhodnutí o zajištění (NSS č.j. 9 As 27/2013-52)“.

Městský soud postupoval podle názoru uvedeného v publikovaném judikátu Nejvyššího správního soudu, odklonil se od rozsudku zdejšího soudu, na který upozornil žalovaný, a žalobu považoval za přípustnou.

Městský soud v Praze tedy napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo v souladu s § 76 odst. 1 písm. a), c) rozhodnuto bez nařízení ústního jednání, neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost a pro jiné vady řízení.

Nejprve bylo nutné se vypořádat s námitkou, že napadené rozhodnutí vydal zástupce ředitele žalovaného namísto ředitele žalovaného. Žalobce v této skutečnosti spatřuje vadu řízení, která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí.

Ustanovení § 9 odst. 6 zákona o opatřeních stanoví procesní rámec pro rozhodování o námitkách proti zadržení zboží následovně: *„Osoba dotčená uložením opatření podle odstavce 1 může do 3 pracovních dnů ode dne jeho uložení podat písemné námitky celnímu úřadu, který je uložil. Námitky nemají odkladný účinek. Ředitel příslušného celního úřadu rozhodne o námitkách bez zbytečného odkladu. Jeho rozhodnutí je konečné. Písemné rozhodnutí o námitkách se doručí dotčené osobě.“*

Podle § 7 věty druhé zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, zastupuje ředitele celního úřadu jeho zástupce. Z výše citovaného čl. 7.16.2. organizačního řádu a čl. 2 rozkazu o podpisových oprávněních je zástupce oprávněn ředitele zastupovat v případě jeho zaneprázdnění ve všech věcech.

Spor je tedy veden o funkční příslušnost zástupce ředitele žalovaného k vydání napadeného rozhodnutí. Soud proto musel posoudit, jestli smysl a účel § 9 odst. 6 zákona o opatřeních připouští, aby se ředitel celního úřadu při rozhodování o námitkách nechal zastoupit svým zástupcem.

Vycházet lze přiměřeně z judikatury vztahující se k rozhodování vedoucího ústředního správního úřadu. Správní soudy v minulosti dovodily, že vedoucí ústředního správního úřadu se při rozhodování o rozkladu nesmí nechat zastoupit svým náměstkem, a to navzdory skutečnosti, že náměstek je jinak oprávněn ministru zastupovat v zásadě ve všech věcech. Jak uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 9. 1998, sp. zn. 6 A 202/95, publikovaného pod č. 410/1999 v časopise Soudní judikatura, řízení o rozkladu je specifické tím, že opravný prostředek vyřizuje tentýž správní orgán, který rozhodoval v prvním stupni. Účelem zákona je zajistit rozhodování vedoucího daného úřadu, který není vázán služební podřízeností, a tedy může relativně nezávisle a objektivně posoudit prvostupňové rozhodnutí úřadu, který vede. Pokud by bylo připuštěno, aby se dal vedoucí správního úřadu v takovém případě zastoupit svým náměstkem, byl by smysl jeho funkční příslušnosti popřen.

Nejvyšší správní soud na tento judikát navázal v rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 8/2002-31, č. 418/2004 Sb. NSS (rozsudek Nejvyššího správního soudu sice odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 3. 1997, sp. zn. 6 A 85/95, jedná se však o zjevnou chybu, neboť obsahově se odkazuje na závěry rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 202/95). Zde Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud má podle zákona o

věci rozhodovat ministr, avšak rozhodnutí je vydáno jeho náměstkem, nejedná se o zásah do práv účastníka řízení, pokud se jedná o rozhodnutí vydávané v jediném stupni. V takovém případě totiž nedochází k přezkumu předchozího postupu ministerstva, a tedy neexistuje zájem na tom, aby věc objektivně a nezávisle posoudil přímo ministr.

Soud zvážil, který z uvedených judikátů je aplikovatelný na nyní projednávanou věc, a dospěl k závěru, že je nutné analogicky aplikovat závěry učiněné ve vztahu k rozhodování o rozkladu. Rozhodování o námitkách proti zadržení zboží celním úřadem sice není formálně vzato rozhodování v druhém stupni, neboť o zadržení zboží se nevydává rozhodnutí. Námitky však jsou opravným prostředkem proti postupu celního úřadu, o němž rozhoduje tentýž celní úřad. Zákonodárce proto stanovil, že o tomto opravném prostředku má rozhodovat ředitel celního úřadu. Účelem takto stanovené funkční příslušnosti je, obdobně jako u rozkladu, zajistit, aby o opravném prostředku rozhodoval vedoucí celního úřadu, který v rámci tohoto úřadu již nemá žádného dalšího nadřízeného, a proto může na věc nahlížet s vyšší mírou nezávislosti, objektivity a odstupu. Tento účel by, stejně jako v případě řízení o rozkladu, byl popřen, pokud by bylo připuštěno, že se ředitel celního úřadu při rozhodování o námitkách může nechat zastoupit svým zástupcem. Proto na tento případ není aplikovatelné obecné ustanovení § 7 zákona o celní správě a na něj navazující organizační řád celní správy a rozkaz ředitele žalovaného o podpisových oprávněních.

V nyní projednávané věci je rozhodnutí vydáno a podepsáno pouze zástupcem ředitele žalovaného. Žalovaný sice prokázal, že v době podpisu rozhodnutí nebyl ředitel žalovaného v úřadu přítomen, jak ovšem bylo uvedeno výše, v případě rozhodování o námitkách podle § 9 odst. 6 zákona o opatřeních není zastoupení ředitele přípustné v žádném případě. Vrchní soud v Praze ve výše citovaném rozsudku ze dne 30. 9. 1998, sp. zn. 6 A 202/95, dospěl k závěru, že nedostatek funkční příslušnosti úřední osoby, která vydá rozhodnutí, nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, neboť se nejedná o absolutní nedostatek věcné příslušnosti. Jedná se ovšem o závažnou vadu řízení, která může způsobit nezákonnost rozhodnutí. Městský soud se s těmito závěry plně ztotožňuje, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Soud byl též nucen částečně přisvědčit žalobní námitce, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce již v námitkách uváděl, že zadržením zboží bylo porušeno jeho legitimní očekávání, které vzniklo, když bylo v témže měsíci typově totožné zboží bez dalšího žalovaným propuštěno do volného oběhu. Již v námitkách byl jednoznačně označen dovoz, o který se mělo jednat, a přiložen důkaz o jeho propuštění do volného oběhu. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí s tímto argumentem vůbec nevypořádal.

Jak uvedl Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31 Ca 39/2005-70 (č. 1282/2007 Sb. NSS), nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uvedeny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku důvodů. Není totiž úkolem správního soudu, aby nahrazoval úvahu o námitkách žalobce, kterou žalovaný vůbec neprovedl. I tento důvod tedy vedl ke zrušení napadeného rozhodnutí, a to pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Soud naopak nepřisvědčil žalobnímu tvrzení, že žalovanému nemohlo vzniknout podezření na porušení průmyslového vzoru pouze ze způsobu balení a z nedostatečných průvodních informací dováženého zboží. Tento žalobní bod bylo možné samostatně přezkoumat i navzdory vadám, které soud napadenému rozhodnutí vytknul výše. Podle § 9 odst. 1 zákona o opatřeních k zadržení zboží postačuje, pokud vzniklo podezření týkající se porušení práv k duševnímu vlastnictví. Není tedy třeba, aby toto porušení bylo přímo osvědčeno nebo prokázáno. V napadeném rozhodnutí žalovaný jednoznačně vyložil, že jeho podezření, že dovážené zboží je padělkem zboží originálního, se zakládalo na skutečnosti, že toto zboží bylo nekvalitně zabalené a označené.

Žalobce se mylí, pokud je přesvědčen, že podezření na porušení průmyslového vzoru může vzniknout jen na základě charakteristik zboží samotného, nikoliv jeho obalu a průvodních informací. Právě naopak, úvaha žalovaného byla v tomto ohledu zcela logická, neboť padělky originálního zboží zpravidla budou originálnímu zboží podobné, a tedy nepůjde lehce odhalit, zda se o padělky skutečně jedná. Podezření tedy může vyvstat právě z dalších okolností, jako je například nekvalitní způsob balení, který u originálního zboží není obvyklý. Zjišťování, zda k porušení průmyslového vzoru skutečně došlo, už je předmětem dalšího rozhodování o propadnutí, zabránění nebo zničení zboží, nikoliv předběžného rozhodování o jeho zadržení. V tomto ohledu tedy napadené rozhodnutí obstálo a žaloba důvodná nebyla.

Jak bylo uvedeno výše, soud napadené rozhodnutí zrušil pro částečnou nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a pro jinou vadu řízení, která mohla mít vliv na jeho zákonnost, a to podle § 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku.

Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení plně úspěšný, a tak mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce předně uhradil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč. V době podání žaloby byl žalobce zastoupen advokátem, a tedy další jeho náklady tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a podání návrhu ve věci samé. Dle ustanovení § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3.100,- Kč ($2 \times 3.100 = 6.200$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300 = 600$). Odměna advokáta tak celkem činí 6.800,- Kč. Nebylo prokázáno, že by právní zástupce žalobce byl plátcem DPH, a to ani k výzvě soudu, a proto k odměně advokáta nebyla DPH připočtena. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy žalobci vznikly náklady ve výši 9.800,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. listopadu 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.